

כגפן פוריה

עלון להפצת תורה ויהדות

אין לעיין בעלון זה בשעת התפילה

פָּרָשַׁת וַאֲרָא

ג' שבט תשפ"ד

הפטרה: כה אמר ה' בקבצי

שוֹבֵבִים ב, ה, ב

ברכת הלבנה החל מיום חמישי בלילה

יציאת השבת ר"ת 18:03

גיליון 848

ניסית השבת:

17:34

ירושלים: 17:35

ניסית השבת:

16:22

ירושלים: 16:19

חֵבֶל עַל דֹּאבְדִין וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין

הרב עמוס שושן - רב ישובי רכס פוריה

"חבל על אלו שאבדו ואינם נמצאים" - משפט זה, שרגילים להשתמש בו על אנשים גדולים שנפטרו מן העולם, מקורו בפרשה הזו. על דברי הטרוניא של משה: "ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה". מובאת תשובתו של הקב"ה בתלמוד (מסכת סנהדרין ק"א, א): "אמר לו הקדוש ברוך הוא: חבל על דאבדין ולא משתכחין, הרי כמה פעמים נגליתי על אברהם יצחק ויעקב באל שדי ולא הרחרו על מדותי ולא אמרו לי מה שמך".

אמרתי לאברהם: 'קום התהלך בארץ ולרחבה כי לך אתננה', בקש מקום לקבור את שרה ולא מצא, עד שקנה בארבע מאות שקל כסף ולא הרחרו על מדותי... ולא אמרו לי מה שמך. ואתה אמרת לי 'מה שמך' בתחלה, ועכשיו אתה אומר לי 'והצל לא הצלת את עמך'. 'עתה תראה אשר אעשה לפרעה', במלחמת פרעה אתה רואה ואי אתה רואה במלחמות שלושים ואחד מלכים, וימהר משה ויקוד ארצה וישתחו. מה ראה משה? רבי חנינא בן גמלא אמר: ארך אפים ראה, ורבנן אמרי: אמות ראה".

משה רבנו אינו חושב על עצמו כלל, וגם בשאלה זו הוא מוסר את עצמו על כלל ישראל. ואולם בשאלתו הוא דורש לראות את הטוב המידי לישראל. כמנהיג, הוא אינו רוצה שדוקא שליחותו תביא אסון על הציבור אפילו אם מדובר רק בתקופה קצרה, עד לגאולה. ואולם אחרי שמושה רואה, כי הקב"ה אל ארך אפים ואמת, הבין שהכל בחשבון מדויק מלמעלה ולפיכך קיבל עליו את הדין – זהו מנהיג אמת המוכן להקריב את עצמו עבור הציבור, ובודאי גם על מנהיגי הציבור בימנו ללמוד ממעשה זה לדורות. השנה נזכר גם את חיילנו הגיבורים אשר חרפו את נפשם ונפלו במלחמה להגנת העם והמולדת, אשר טובת עמם הייתה לגד עיניהם לפני טובתן האישית ועליהם ראוי לומר: חבל על דאבדין ולא משתכחין.

בהוצאת מכון "שערי תורה": פוריה-נוה עובד ד.ג. גליל תחתון 15210

שערי תורה וחסד ע"ר * כולל אברכים * שיעורי תורה * פרסומים תורניים * גמ"ח עזרה לנוקמים *
הדפסה: דפוס כנרת. עריכה: צ. שורין. היה שותף. להעברת תרומות: בנק המזרחי סניף טבריה מספר חשבון: 123459

ישראל אשר בד יתפאר

השבוע ביום ראשון יחול יום ההילולא של הצדיק המלומד בניסים רבי ישראל אביחצירא המכונה ה'בבא סאלי', שהיה ידוע בקדושתו ופרישותו ואשר ברכותיו עשו פירות ורבים נושעו מתפילותיו.

האדמו"ר רבי ישראל אבוחצירא הנקרא: 'בבא סאלי' נולד בראש השנה של שנת תר"ן לאביו האדמו"ר רבי מסעוד, בנו בכורו של מרן ה'אביר יעקב'. עם לידתו נתמלא הבית אורה. האב אשר ידע כי שורש נשמתו של בנו הנולד גבוהה, קבע משמרות של תלמידי חכמים שילמדו בסמוך לו, כדי שיתדבקו דברי תורה באזניו.

ה"בבא סאלי" רבי ישראל אביחצירא
ראש השנה תר"ן - ד' שבט תשד"מ

ביום השמיני מיד לאחר תפילת שחרית הכניסו את הבן בבריתו של אברהם אבינו עליו השלום, כאשר רבי מסעוד האב, מל את התינוק, ורבי יצחק הי"ד דודו, שלעתיד יהיה מורו ורבו ישב על כיסא הסנדק.

רבי מסעוד רצה לקרוא לבנו כשם אביו יעקב, אך מגודל הערצתו, ומתוך החשש שמא יש בזה צד זלזול בכבוד אביו, החליט לקוראו בשם ישראל.

וסמך על האמור במקרא (בראשית לב, כט): "לא יעקב יאמר עוד שמך, כי אם ישראל, כי שרית עם א-לקים ועם אנשים ותוכל". ואכן הרב הפך להיות לגדול בישראל ולבעל מופת שרבים נושעו מברכותיו ומתפילותיו.

הבבא סאלי היה ידוע כמי שערך צומות רבים וסיגופים, כגודל מעלתו בפרישות ויראת שמים. אף על פי שהיה מסתיר את הצומות אפילו מבני משפחתו, ידוע כי היה צם צומות הפסקה, שישה ימים רצופים, ממוצאי שבת ועד ערב שבת! גם כאשר היה אוכל בערב הצום או בסופו היה מעט בלבד כדי קיום הגוף, וגם זה נעשה כסעודת הילולא לפטירתם של צדיקים.

ברכת הצדיק: מסופר על האדמו"ר רבי ישראל אביחצירא זצ"ל, שיום אחד הופיע לפניו בחור על כסא גלגלים, הבחור ישב לפני האדמו"ר וסיפר שנפצע במלחמת יום הכיפורים, ולאחר סידרת ניתוחים נשאר רתוק לכסא גלגלים כאשר

ציון קברו של הבבא סאלי בנתיבות

רגל אחת בכלל לא מתפקדת, מצב הרגל אף החל להתדרדר

והיה חשש שיעטרכו לקטוע לו אותה, אותו בחור שהיה מרוחק מתורה ומצוות שוכנע כמעשה של יאוש לנסוע לנתיבות אל הצדיק, אולי יש אמת בכל אותם סיפורים ששמע על ה"נסים" שיכול הצדיק לעשות, שמע הרב את סיפורו של הבחור פנה אליו ושאלו: תפלין אתה מניח בכל יום? לא ענה הבחור. **על השבת אתה שומר?** - לא - באה התשובה.

אם כן, התפלא הרב, תן תודה שרגל אחת שלך כן בריאה... הרי את הכח אנו מקבלים מאתו יתברך, ואם אין אנו עושים את רצונו, בידו לקחת מאתנו את אשר נתן לנו ולשתק אותנו כליל, ואתה שאינך הולך בדרך התורה והמצוות, מה שכן יש לך הוא מתנת חינוך. מששמע זאת הבחור פרץ בבכי מר, שגרה התרגשות אצל כל הנוכחים.

לאחר שנשתררה דומיה בחדר, הישיר הרב את מבטו אל עיני הבחור ושאלו: - אם אברכך ברפואה שלמה, ותוכל לקום על רגליך, האם תהיה מוכן לקבל עליך עול מצוות? כן - באה התשובה. אם כן - אמר הרב - תן לי את ידך, ואני מברך אותך ברפואה שלמה לעבודתו יתברך. לאחר שנישק הבחור את ידי הרב, אמרו לו הנוכחים לנסות לקום על רגליו. להפתעתו הצליח מיד לעמוד, ואף לצעוד מספר צעדים ללא עזרת איש...

בעודו המום מהשינוי הכביר שחל במצבו, ניסה להלך במהירות יותר גדולה, ועד מהרה מצא את עצמו ליד דלת דירתו של הרב. בקפיצה יצא החוצה, והחל לרוץ כשהוא פונה לעוברים ושבים בשאלה, היכן יש טלפון ציבורי? הטלפון הקרוב ביותר היה בשיבת הנגב מרחק כמאתיים מטרים מבית הרב, לשם הגיע הבחור בריצה, ובהתרגשות לא רגילה דיבר עם משפחתו, וסיפור להם בפרוטרוט את אשר קרהו בבית הרב.

בחורי הישיבה ששמעו בהשתאות את סיפורו לא האמינו למשמע אוזנם, אך לאחר שחזר על סיפורו נתפסו לאוירת התעלות נפלאה, שילבו יד ביד ויצאו בריקוד של שמחה ביחד עם הבחור להודות להקדוש ברוך הוא על הישועה הגדולה. יותר מאוחר הגיעו רבים לבית הרב והשתתפו שם בסעודת הודיה מיוחדת לכבוד הנס הגדול. הבחור המאושר שמר את הבטחתו ושינה באופן יסודי את אורחות חייו, אך לא רק הוא חזר בתשובה, אלא רבים שנוכחו ושמעו את הסיפור, לא שכחוהו זמן רב והתחזקו באמונה וביראת שמים.

